

15.03.2014 - Nu er vi altså blevet kærester

Hvem af drengene, synes du, er pæneste? Prøv at se rigtig godt på dem, mor. Er der ikke en, der ser rigtig sød ud, hvad mor?

Der var blevet taget skolebillede af min datters nulte klasse, og hun og veninde Fie sad og så på det store billede af hele klassen og på alle de små byttebilleder, de allerede havde nået at udveksle fra både a og b-klassen.

- Jo, lad mig se. Der er flere, som ser søde ud, sagde jeg og udpegede et par af drengene. Jeg havde tilsyneladende valgt blandt de rigtige, kunne jeg høre på pigernes fnis og latter.

- Ham her, mor, det er Peter. Det er min kæreste. Er han ikke bare en flot dreng?

- Jo, det er han bestemt, mumlede jeg. Han ser rigtig sød ud.

- Han er bare så sød, mor, strålede min datter. - Og nu er jeg helt sikker på, at vi er kærester.

- Nå, hvordan kan du være helt sikker på det? ville jeg vide.

- Jo, for hver eneste gang nogen af de andre drenge driller mig, så tæver han dem, siger min datter alvorligt. Og så spurgte jeg ham altså, om vi så skulle være kærester. Så det er vi nu. Det er en aftale, så derfor er vi ikke kæreste med andre.

- Nå, er I kærester? ville jeg vide og spurgte, om man så også kunne se på dem, at de var blevet kærester. Om de holdt i hånd og sådan og kyssede.

- Adr! Nej da, mor, det ville virkelig bare være for ulækkert.

De to veninder spændte højrøstede og glade rulleskøjterne på og susede ud i det lune forårsvejr.

Kærester - jeg måtte smile lidt for mig selv og smage på ordet. Kærester - kan man være det, når man kun er seks år

og kun har gået i nulte i godt og vel et halvt års tid? Og forelsket. Det kan man vel heller ikke blive i den alder?

Eller kan man?

Jeg gik lidt udenfor på terrassen, hvor der var lidt læ for vinden og vendte ansigtet op mod den første spæde, men alligevel insisterende forårssol, og ønskede med et, at det var mig, der susede af sted på rulleskøjter med stor fart, røde ører og blussende kinder.

Som så ofte før, efter jeg selv var blevet mor, gled tankerne igen lidt på langfart. For hvordan var det nu, det var med en anden lille pige i næsten samme alder eller et år ældre måske? Da hun gik i første klasse, havde hun også en kæreste. Han hed Søren og gik i samme klasse. I timerne kunne man, hvis man var opmærksom, se små lyserøde omhyggeligt og hårdt sammenfoldede sedler trille på gulvet op langs stolerækken og skifte ejermand.

Sedlernes ordlyd var dag ud og dag ind den samme - uanset, om det var hende eller ham, der havde skrevet ordene.

” Jeg elsker dig. Elsker du også mig? Hilsen”

Således i lang tid og i mange matematiktimer fandt forelskelsen sit udtryk mellem den lille dreng og den lille pige.

Og ganske alvorligt ment var det.

Den spirende kærlighed fik imidlertid en brat ende, da læreren en dag så en seddel trille, tog den op og vil du tænke dig. Læste den højt for hele klassen.

Behøver ikke fortælle dig om det latterbrøl, der lød, og hvordan pigens kinder blussede. Nu ikke af forelskelse, men noget, der lignede skam.

Om drengens kinder blussede, ved jeg ikke, men de lyserøde breve hørte op.

Dog begyndte den lille dreng og den lille pige at mødes udenfor skoletiden. De fulgtes nemlig ad hjem fra skole.

De havde begge nogle kilometer at cykle og noget af vejen var den samme.

Det gik sådan til, at drengen ventede på pigen ved cykelskuret, og sammen cyklede de det stykke vej, de havde fælles.

Drengen på sin lille grønne cykel og pigen på sin lille røde cykel. De cyklede ved siden af hinanden. Undervejs vekslede de ikke mange ord, om overhovedet nogen, men når deres veje skiltes, og han skulle lige ud og hun til venstre, vinkede de, lige indtil, de ikke mere kunne øjne den anden. I anden klasse hørte følgeskabet pludselig op, og den lille pige og den lille dreng fik andre interesser.

- Hej mor! Nu er jeg hjemme igen. Skal vi ikke snart spise? Jeg er sulten. Mor, du hører slet ikke efter?

Min datter med de røde forårskinder bringer mig tilbage til onsdagen og aftensmadstid.

- Hvad tænkte du på, mor?

- Nå, jeg stod bare og tænkte på, at Peter ser sød ud, sagde jeg, og at du ser glad ud.

- Hvem? Nåh, Peter. Jamen vi er ikke kærester mere. Jeg har givet ham til Fie, for jeg tror faktisk ikke, jeg har tid til at være kærester lige nu. Sagde hun så, min datter.